

gjaldið og viðskiftanefndargjaldið fyrir skip h/fj. „Kveldúlfur“ hafi verið krafin að lögum og að sýkna verði stefndan af kröfunni um endurgreiðslu á þeim og eftir þeim úrslitum þykir verða að taka til greina málskostnaðarkröfu stefnds og dæma stefnanda til að greiða honum málskostnað, er þykir hæfilega ákveðinn 300 krónur.

Miðvikudaginn 14. febr. 1923.

Nr. 67/1922.

O Ellingsen

(L. Fjeldsted)

gegn

lögreglustjóra Reykjavíkur

f. h. ríkissjóðs

(Bjarni P. Johnson),

útaf tekjuskatti. Frávísunardómur.

Úrskurður fúgetarjettar Reykjavíkur 2. maí 1922: Hin framkomnu mótmæli verða eigi tekin til greina og á lögtaksgjörðin fram að fara á ábyrgð gjörðarbeiðanda.

Dómur hæstarjettar.

Mál þetta er risið útaf tekjuskatti og dýrtíðar- og gróðaskatti, sem áfrýjanda var gjört að greiða á manntalsþingi 1921, að upphæð 5920 kr. Af upphæð þessari greiddi áfrýjandi 2320 kr., en þaræð hann neitaði að greiða eftirstöðvar skattsins, 3600 kr., krafðist lögreglustjórinn í Reykjavík að þær væru teknar lögtaki hjá honum. Um þessa kröfu kvað fúgetarjettur Reykjavíkur hinn 2. maí f. á. upp þann úrskurð, að hin framkomnu mótmæli yrðu ekki tekin til greina og að lögtaksgjörðin ætti fram að fara.

Þessum úrskurði hefir áfrýjandi að fengnu upp-reistarleyfi útgefnu 29. des. f. á., skotið til hæsta-

rjettar með stefnu dags. s. d. og síðan með nýrri stefnu dags. 25. f. m., en með því að uppreistarleyfið hefir verið gefið út eftir að liðinn var missirisfrestur sá, er ákveðinn er í 11. gr. í lögum nr. 29, 16. des. 1885, en lagaákvæði þetta stendur óhaggað af hæstarjettarlögunum, brast heimild til að veita uppreist til áfrýjunarinnar, og verður því ex officio að vísa málinu frá rjettinum.

Málskostnaðar hefir ekki verið krafist af stefnda hálfu og fellur hann því niður.

Því dæmist rjett vera:

Máli þessu vísast frá hæstarjetti. Málskostnaður falli niður.

Forsendur hins áfrýjaða úrskurðar hljóða svo:

Á skrá yfir eigna- og atvinnutekjur í Reykjavík 1919 og tekjuskatt 1921 var O. Ellingsen, kaupmaður hjer í bænum, settur með 50000 króna atvinnutekjur árið 1919 og var honum gjört að greiða af þeim tekjum á manntalsþingi 1921 kr. 5320,00 í tekjuskatt samkvæmt tekjuskattslögunum og í dýrtíðar- og gróðaskatt kr. 600,00 eftir lögum nr. 20 frá 5. október 1918.

Þar sem O. Ellingsen neitaði að greiða nema 2320 krónur af tekjuskattinum og allan dýrtíðar- og gróðaskattinn hefir lög-reglustjórinn í Reykjavík sem innheimtumaður skatta þessara krafist lögtaks hjá honum fyrir 3000 krónum af tekjuskattinum og öllum dýrtíðar- og gróðaskattinum, 600 krónum, samtals kr. 3600,00 ásamt kostnaði við lögtakið og venjulegum sölukostnaði.

Gjörðarþoli hefir nú mótmælt því að lögtakskrafan nái fram að ganga af þeirri ástæðu, að tekju-upphæð sín árið 1919 sje af vangá sett 50000 krónur í tekjuskattsskrána fyrir 30000 krónur. Hafi skattanefndin gjört sjer þá upphæð í tekur en hún misritast í skrána. Af 30000 króna atvinnutekjum sje tekjuskatturinn ekki nema 2320 krónur og af ekki meiri tekjum eigi engan dýrtíðar- og gróðaskatt að greiða eftir áðurnefndum lögum.

Gjörðarþoli hefir kannast við það, að hann hafi ekki sjálfur gefið skattanefndinni upp atvinnutekjur sínar umrætt ár og að hann hafi ekki athugað skattaskrána meðan hún lá frammi lögum samkvæmt nje kært yfir misrituninni en kveður ástæðuna til þess hafa verið þá, að einn af skattanefndarmönnum hafi sagt sjer að skattanefndin hefði sett hann í skatt af 30000 krónum enda nemi sú upphæð fyllilega tekjum sínum árið 1919. Hann hefir lagt fram í málinu vottorð frá skattanefndinni þess efnis, að við niðurröðun hinnar umræddu skattaskrár hafi komist inn villa að því er gjörðarþola snerti, þannig, að honum sjeu gjörðar 50000 króna tekjur í stað þess að það eigi að vera 30000 króna tekjur og skattur samkvæmt því. Skattaskráin er undirrituð af skattanefndinni 18. janúar 1921, og vottorðið um framlagningu hennar og leiðrjettingar eftir úrskurðum um framkomnar kærur 15. apríl s. á., en framan nefnt vottorð er dags. 6. október og 2. desember 1921 og eftir því, sem upplýst er í málinu, byggt á minni tveggja skattanefndarmannanna. Formaður nefndarinnar var veikur og fjarverandi úr nefndinni er tekjur gjörðarþola voru áætlaðar af henni.

Það er ekki véfengt af gjörðarþola að hinn umkrafi tekjuskattur og dýrtíðar- og gróðaskattur sjeu rjett krafðir af honum eftir skattaskránni eins og frá henni var gengið af hálfu skattanefndar og yfirskaannefndar og þykir verða að fara eftir skránni við innheimtu skattanna, enda eru engar sönnur á það færðar í málinu, að atvinnutekjur gjörðarþola hafi ekki numið 50000 krónum árið 1919. Hann hefir játað það, að hann hafi enga statusbók fært og geti því ekki gefið upp atvinnutekjur sínar umrætt ár svo sem á hann hefir verið skorað en órókstudd staðhæfing hans eftir á um það, að þær hafi ekki farið fram úr 30000 krónum, er engin sönnun í því efni. Þá hefir hann heldur eigi gegn mótmælum gjörðarbeiðanda fært neinar sönnur á, að ástæðan til þess, að hann athugaði ekki skattaskrána meðan hún lá frammi, hafi verið sú, er hann hefir tilgreint, ekki einu sinni vottorð skattanefndarmanns þess, er á að hafa sagt honum frá tekjuskattupphæð hans. Við þetta bætist, að ef taka ætti til greina vottorð undirskaannefnda, gefin eftir minni löngu eftir að þeir hafa gengið frá skattaskránum fyrir sitt leyti og sent þær frá sjeu, þá væri mjög svo dregið úr því valdi, sem skattanefndum er fengið í 20. grein tekjuskattslaganna nr. 23 frá 14. desember 1877 sbr. landshöfðingjabrjef frá 12. apríl 1890 og 6. gr. tekjuskattslaga nr. 54 frá 26. október 1917 að því er skattskrárnar snertir.

Fógetarjetturinn fær því eigi sjeð, að hægt sje að taka hin framkomnu mótmæli gegn framgangi lögtaksgjörðar þessarar til greina.

Mánudaginn 19. febr. 1923.

Nr. 34/1922.

Geo. Copland

(Björn P. Kalman)

gegn

Haraldi Böðvarssyni f. h. firmans

Haraldur Böðvarsson & Co.

(Jón Ásbjörnsson),

útaf rifting fiskkaupa.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 8. júní 1922: Ef stefnandi, Haraldur Böðvarsson, eftir löglegan undirbúning á varnarþingi sínu synjar fyrir það með eiði, að stefndur, Geo. Copland, hafi áskilið sjer í samningi þeirra um fiskkaupin í marsmánuði 1918, að honum (Copland) væri frjálst að rifta samningnum ef útflutningur á fiski yrði af einhverjum ástæðum stöðvaður, á stefndur að greiða honum f. h. firmans „Haraldur Böðvarsson & Co.“ kr. 111974,75 með 6% ársvöxtum frá 26. september 1918 til greiðsludags og 1200 krónur í málskostnað.

Vinni stefnandi hins vegar ekki svofeldan eið á stefndur að vera sýkn af kröfum hans f. h. nefnds firma í þessu máli og málskostnaður að falla niður.

Dóminum að fullnægja innan 15 daga frá lögbirting hans, að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur hæstarjettar.

Það verður að telja vafalaust, að hinn umsamdi fiskur, sem ágreiningur er um í þessu máli, hafi af aðaláfrýjanda verið ætlaður beint til útflutnings og að gagnáfrýjanda hafi verið þetta ljóst, þar sem hann skuldbatt sig til að skila fiskinum fob á Akranesi.